

A Pécsi Ítéltábla a Kaposvári 7. számú Ügyvédi Iroda által képviselt **I.rendű felperes neve** (címe) felperesnek - a Dr. Nesz Judit Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen kölcsöntartozás megfizetése iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 2011. szeptember 23. napján kelt 14.P.21.262/2010/10. számú ítélete ellen az alperes által 11. sorszámon előterjesztett és 13. sorszámon indokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 125.000 (egyszázhuszonötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek között 2001. szeptember 6. napján írásban kölcsönszerződés jött létre, amellyel a felperes három havi futamidőre, havi 3 % ügyleti kamatra 12.000.000 forintot adott kölcsön az alperesnek. Az ügyleti kamat havonta vált esedékessé. A megállapodásban az alperes késedelmes teljesítése esetére napi 1 % késedelmi kamat fizetését vállalta. A kölcsönösszeget 2001. december 6. napjáig az alperes a felperesnek nem fizette vissza, ügyleti kamatfizetési kötelezettségét 2002. március 2-ig teljesítette.

Az alperes a P, 2003. június 16-án kelt írásbeli nyilatkozatában elismerte, hogy a 2001. szeptember 6. napján kelt kölcsönszerződésből eredően a nyilatkozat időpontjában 19.000.000 forinttal tartozik a felperesnek. Vállalta, hogy ez után az összeg után további havi 2 % kamatot fizet és tartozását 2003. december 31-ig rendezni a felperes felé.

A felperes 2008. május 18. napján kelt és az alperesnek a P, D utca 00/a. lakcímére tértivevényes levélpostai küldeményként 2008. május 19-én postára adott levélben felszólította az alperest, hogy kamatokkal együtt 41.420.000 forintot kitevő kölcsöntartozását 15 napon belül fizesse meg. A küldemény az alperes címéről a felpereshez azzal érkezett vissza, hogy az alperes a küldeményt értesítés ellenére a postán nem vette át.

A felperes, mint jogosult 2009. január 5-én kérte a B Bíróságtól fizetési meghagyás kibocsátását az alperes, mint kötelezett ellen kölcsöntartozás címén 19.000.000 forint és járulékai megfizetése iránt. A kibocsátott fizetési meghagyás az alperes címéről „ismeretlen helyre költözött” jelzéssel érkezett vissza, ezért az eljárás perré alakult. A perben a felperes módosított keresetében az alperest kölcsön jogcímén ügyleti és kamattal növelten 19.000.000 forint és annak 2004. január 1-től a kifizetés napjáig járó, a Ptk.301.§ (1) bekezdése szerinti kamata megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes elévülésre hivatkozással kérte a kereset elutasítását, a keresetet egyébként sem jogalapjában, sem összecszerűségében nem vitatta.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 19.000.000 forintot és annak 2004. január 1-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint 250.000 forint perköltséget.

Megállapította, hogy a felek között a Ptk.523.§ (1) bekezdése szerinti kölcsönszerződés jött létre, a kölcsön visszakövetelési joga a felperesnek a kölcsönszerződés rendelkezése szerint 2001. december 7. napján nyílt meg, az elévülési kifogás kapcsán pedig azt állapította meg, hogy a 2003. június 16. napján kelt alperesi tartozáselismerő nyilatkozat az elévülést megszakította, az elévülés ettől az időponttól újra kezdődött. A felperes által 2008. május 19-én küldött írásbeli felszólítás a Ptk.199.§-a folytán alkalmazandó Ptk.214.§ (1) bekezdés alapján nem volt alkalmas az elévülés megszakítására, figyelemmel arra, hogy a másik félhez nem érkezett meg, ezért a felperes elévülést megszakító egyoldalú nyilatkozata nem hatályosult. A kézbesítés elmaradásának oka tisztázása körében kihallgatta dr. A.B.I. tanút, akinek vallomása alapján bizonyítottként fogadta el, hogy 2008. májusában az alperes kb. három hétig E-ben volt, ez idő alatt a lakásukban senki nem tartózkodott, aki a küldeményt átvehette volna, ezért adott esetben nem tartotta alkalmazhatónak a Legfelsőbb Bíróság EBH2005.1215. számú elvi határozatában foglaltakat.

Perben tett személyes előadásának mérlegelésével ugyanakkor az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes 2004. október 29-én vagy ez időpontot követően a felperes felé szóban elismerte a fennálló tartozását, ez a szóbeli elismerés pedig alkalmas volt az elévülési idő megszakítására, így a 2009. január 5-én előterjesztett fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem elévülési időn belül érkezett.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és a kereset elutasítása, valamint a felperes perköltségben való marasztalása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Arra

hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül következtetett arra, hogy az alperes a kölcsönösszeg visszafizetésére tett - és bizonytalan jövőbeli eseményhez kötött - ígérete az elévülést a felperessel szemben megszakította volna. Álláspontja szerint az általa előadott nyilatkozatból nem lehetett következtetni arra, hogy mikor, kinek és milyen konkrét követelésével kapcsolatban milyen összeg erejéig tett ígéretet arra, hogy amennyiben az egyébként felszámolás alatt álló A Kft. pernyertes lesz egy másik ügyben, úgy abból az alperes, mint tulajdonos magánszemélyként osztalék kifizetését követően fizetni fog.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen megállapított tényállást a másodfokú bíróság azzal egészíti ki, hogy az alperes állandó bejelentett lakcíme jelenleg is a P, D utca 00/a. szám, tartózkodási helye a P, A utca 0/2. szám.

Az így kiegészített tényállás alapján a másodfokú bíróság annyiban nem értett egyet az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával, hogy a felperes által 2008. május 19-én írt egyoldalú felszólító nyilatkozat a felperes követelésének elévülését ne szakította volna meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez a felszólítás megfelelt a jogszabályi követelményeknek. A perben felvetődött kérdés e nyilatkozatnak a hatályos közlése volt. Nyilvánvalóan bizonyításra szorult a perben a küldemény feladásának ténye, amelyet a felperes az eredeti küldemény becsatolásával bizonyított, valamint az, hogy a nyilatkozat tartalma a jogszabálynak megfelelő volt-e, amely a felszólítás tartalmából egyértelműen megállapítható volt. A felperes tehát e körben a Pp.164.§ (1) bekezdése szerint őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek eleget tett.

A felszólítás akkor tekinthető közöltnek, ha az érdekelt fél tudomására jut, vagy azért nem jut a tudomására, mert a felszólítást tartalmazó irat átvétele az érdekelt fél hibájából hiúsult meg. További kérdés tehát, hogy a postai úton továbbított küldemény mikor tekinthető közöltnek, illetőleg hogyan kell értékelni azt a körülményt, hogy a küldemény az érdekelt fél tudomására jutására alkalmas ugyan, de az vagy azért nem történik meg, mert az érdekelt a küldemény átvételét megtagadta, vagy más módon a kézbesítést megakadályozta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a mulasztás az alperes érdekkörében következett be, figyelemmel arra, hogy a felszólítást tartalmazó küldeményt a posta 2008. június 4-én azzal az értesítéssel kézbesítette vissza a feladó felperesnek, hogy „e küldemény kézbesítését megkíséreltünk, azt a címzett - értesítésünk ellenére - a postán nem vette át - vagyis nem kereste”.

E körben az elsőfokú bíróság tévesen értékelte az alperes mulasztása vétlenségének bizonyítékeként az alperes házastársának tanúvallomását, azt, hogy a küldemény kézbesítésének időpontjában az alperes három hétig E-ben tartózkodott. Visszaérkezését követően ugyanis a posta értesítését az alperes

megkapta, az értesítés ellenére azonban a küldemény kézbesítése érdekében lépéseket nem tett.

Alaptalanul hivatkozott a perben az alperes arra is, hogy tartózkodási helye 2008. augusztusában a D utcai ingatlan értékesítését követően megváltozott, figyelemmel arra, hogy a felperes írásbeli felszólítása ezt megelőző időpontban kelt és azt a posta az adásvételt megelőző időpontban próbálta meg az alperes részére kézbesíteni. A P, D utcai ingatlan adásvételének utóbb bekövetkezett ténye a perbeli küldeményre vonatkozó értesítés felperes részére történő megérkezését ilyen módon semmilyen formában nem befolyásolta.

Az alperes alaptalanul hivatkozott a perben arra is, hogy utóbb a D utcai ingatlanból - amelyet szívésségi használoként használt - elköltözött, tartózkodási helye jelenleg az általa bérelt P, A utca 0/2. szám alatt van. Az alperes állandó bejelentett lakcíme a mai napig változatlanul a P, D utca 00/a. szám alatt található. Amennyiben az alperes már a perbeli írásbeli felszólítás kézbesítésének időpontjában sem lakott az ingatlanban, úgy nem gondoskodott a tőle elvárható módon a levélpostai küldeményeinek utána küldéséről.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezért a Legfelsőbb Bíróság EBH2005.1215. számú elvi határozatában kifejtettek a perbeli esetre is alkalmazhatóak, a mulasztás az alperes érdekkörében merült fel, hiszen a posta értesítése ellenére a küldemény kézbesítése érdekében az alperes nem tette meg a tőle elvárható intézkedéseket.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakat az indokolás tekintetében annyiban pontosítja, hogy a felperes 2008. május 19-i írásbeli felszólító levele az elévülést a perbeli követelés tekintetében megszakította, így a felperes követelését az alperessel szemben az újra indult elévülési időn belül érvényesítette.

Az indokolás fentiek szerinti pontosításával ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező alperes perköltséget nem igényelhet, az alperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli. Az alperes a Pp.78.§ (1) bekezdése és 86.§ (3) bekezdése alapján köteles a pernyertes felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének viselésére, amely a felperest képviselő ügyvéd munkadíjából áll, és amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdése alapján állapította meg.

P é c s , 2012. március 28.

dr. Lábady Tamás s.k. a tanács elnöke, dr. Hrubí Adrienn s.k. előadó bíró, dr. Kutasi
Tünde s.k. bíró